

Cor Vonk over Guy Gilpatric

Hier een schrijver wat mij deed besluiten om ook soms komische situaties, op te schrijven. Overigens niet alleen situaties in uit een zeemansleven.

Schrijver Guy Gilpatric was een nogal veelzijdig figuur en zal ongetwijfeld niet onder literatuur vallen. Hij was geboren in 1896 en werd piloot. Hij was nogal een waaghals. Later werd hij oorlogscorrespondent. In die tijd schreef hij verhalen over 'de scheve Schot', de hoofdmachinist van de *Inchcliffe Castle*, Glencannon. Deze verhalen werden gepubliceerd in een tijdschrift en zijn later gebundeld. De boekjes zijn nog steeds te koop en zijn uitstekend vertaald in het Nederlands. Ik werd er ooit op gewezen door een advertentie in de 'Blauwe Wimpel', het tijdschrift van de Nederlandse Koopvaardij.

Als je beseft dat de schrijver zelf geen zeeman was, is het zo knap dat hij toch een sfeertje weet te beschrijven van een o zo heerlijk rustig zeemansbestaan op een vrachtschip die waarschijnlijk niet harder liep dan acht mijl. De konvooi vertragers in de latere Tweede Wereldoorlog.

De korte verhaaltjes beginnen vaak met een beschrijving, waardoor je direct in het verhaal zit. 'De tweede avond na vertrek uit Port Elizabeth stak de *Inchcliffe Castle* haar stompe snuit om de zwartste hoek van het zwartste werelddeel en omgordde zij haar roestige lendenen tot een lange tocht langs de West-Afrikaanse kust.'

Je weet gelijk waar je aan toe bent.

Dan vinden er dialogen plaats, waar wij eigenlijk een voorbeeld aan zouden moeten nemen. Gewoon recht door zee en zeggen wat je denkt. In de praktijk zal ons dat niet altijd in dank worden afgenomen.

Dialog:

Glencannon tegen de eerste stuurman:

'Ik wou je alleen maar vragen: zou je van koers kunnen veranderen en het een beetje kalmer aan doen, voor de schuit binnenstebuiten draait, of moet ik op de brug komen om jou binnenstebuiten te draaien?'

De stuurman die een beetje bekakt praat, reageert:

'Oor jij eens, lelijke walrus, hik eb ier 't commando boven en vergeet dat nou niet meer.'

De verhalen zijn enorm komisch en eindigen niet altijd als overwinning van de hoofdpersoon Glencannon.

De manier van schrijven, de komische beschrijvingen, het relativeren heeft mij enorm veel plezier gegeven en heeft mij zeker geïnspireerd om zelf belevenissen op te schrijven. De stijve reders, de macht, de rangen, de omgang daarmee, de manier die we zelfs tegenwoordig nog wel eens meemaken. Eigenlijk bestaat het gewoon nog steeds, wat Guy Gilpatric toen al beschreef. Zeker als je niet alleen met nuchtere Nederlanders te maken hebt.

Het liep overigens niet zo goed af met de schrijver. In 1950 schoot hij zijn terminaal zieke vrouw dood en daarna zichzelf. Later bleek dat de medische status van z'n vrouw in het ziekenhuis verwisseld was en dat ze daardoor ten onrechte had gehoord dat ze ongeneeslijk ziek was. Maar toen was het dus al te laat. (bron Wikipedia)

